

Viewpoint

Van Bergen

Misdragingen van militairen die vast en zeker ook vaak onder het kopje 'humor' zijn begaan

Foto: Birgit de Roij

Stan Laurel

Terwijl ik, nadat ik het thema van de maand van de redactie had doorgekregen, eigenlijk van plan was om te schrijven over bijvoorbeeld die onvergetelijke grap waarmee Stan Laurel – de dunne wederhelft van de dikke Oliver Hardy van wie ik een button op de jas droeg in de tijd dat verder iedereen zijn of haar ideologische voorkeuren voor de wereld zichtbaar wilde maken – de hiërarchie in de krijgsmacht op de korrel nam doordat hij, na te zijn bevolen ergens in Frankrijk in de nadagen van de Eerste Wereldoorlog te gaan wachtlopen, een tegenbevel uitbleef en hij vergeten werd door al zijn kameraden en meerderen die vrolijk naar huis gingen, toen hij een jaar of tien later werd ontdekt, een gleuf van zo'n tien meter lang, één meter breed en twee meter diep had gewandeld, of over het mooie, later verfilmde en versierde boek *MASH* over een chirurgisch team tijdens de oorlog in Korea, waarin een hoop nonsens werd uitgevreten, maar waarbij constant voelbaar was dat al die ongenie een uitlaatklep was voor de spanningen en de ellende waarmee de artsen en verplegers dag in dag uit werden geconfronteerd, wat meteen maakt dat film en serie een stuk minder waren, omdat daarin veel te veel de nadruk op de lol en de leut werd gelegd waardoor de ellende waar het de schrijver in feite om was gegaan – een ellende die duidelijk maakte dat het hospitaal het ware gezicht van de oorlog laat zien – achter alle drank en vrouwen verloren ging, viel mijn oog op het zoveelste stukje in de krant over de *Full Metal Jacket*-achtige misdragingen van militairen op de Oranjekazerne die vast en zeker ook vaak onder het kopje 'humor' zijn begaan, net zoals corpballen het leuk vinden om luid lachend restaurants in elkaar te slaan wetende dat paps of mams de schade toch wel

zal betalen of om onder het motto 'de een zijn humor is de ander zijn tumor' eerstejaars, 'feuten', diep te vernederen en te mishandelen waarop hun *Führer* weinig anders te berde weet te brengen dan dat vernedering een relatief begrip is, waarop ik dan denk dat het dan wellicht raadzaam is om het slachtoffer, dat overigens een jaar later onbegrijpelijkerwijs vaak precies hetzelfde gaat doen, even te vragen of hij of zij er dezelfde relativiteitstheorie op nahoudt, en waarin werd gezegd dat dergelijke misdragingen 'Defensieonwaardig' zijn, waarop ik dan weer denk dat dat dus niet het geval is, anders zouden zij niet zijn voorgekomen en dat dergelijke misdragingen altijd en overal en bij alles en iedereen onwaardig zijn en dat mensen die bij Defensie werken echt niet beter of slechter zijn dan anderen in de samenleving en dat zij niet een hogere diersoort vertegenwoordigen die blijkbaar altoos en alom nobel en zichzelf wegcijferend te werk gaat, wat ook wel bleek, anders zouden die misdragingen niet door datzelfde Defensie lange tijd onder de mat zijn geschoven en onder de pet zijn gehouden, zoals er bij Defensie wel meer wat niet in de haak is onder de mat wordt geschoven en onder de pet wordt gehouden, terwijl er in het openbaar geschermd wordt met gedragslijnen en zero tolerance, waarvan dan alleen een publieke figuur zoals een snuivende Lord of the Rings het slachtoffer wordt, terwijl in oorlogstijd de krijgsmachten aller landen zelf opwekkende middelen verstrekken voor soldaten die bovendien onderwijl wel gewoon mogen roken en drinken terwijl dat voor de gezondheid, en dus voor de inzetbaarheid, zeker zo funest is.

Zo. Dat moest ik even kwijt. Nu een mop. Of beter: een filmpje van de dikke en de dunne. ●

Dr. Leo van Bergen is geboren midden in het non-militaire jaar 1959. Desondanks heeft het thema 'oorlog' altijd zijn historische belangstelling gehad, waarbij zijn aandacht vooral uitgaat naar de medische gevolgen. Op dat terrein wordt hij internationaal als autoriteit erkend. Hij schreef *Zacht en eervol*, over het lijden en sterven in de Eerste Wereldoorlog.